

На основу члана 127 Статута Филолошког факултета Универзитета у Београду и члана 128 Закона о високом образовању на седници Наставно-научног већа Филолошког факултета Универзитета у Београду на седници одржаној 12. октобра 2011. у Београду именована је Комисија за преглед и оцену докторске дисертације коју је мр Здравко Бабић предао под насловом *Категорија персоналности у савременим словенским књижевним језицима*, о чему подносимо следећи

ИЗВЕШТАЈ

Комисију за одбрану докторске дисертације мр Здравка Бабића чине:

1. др Предраг Пипер, редовни професор Филолошког факултета Универзитета у Београду, Катедра за славистику, дописни члан САНУ (у звање редовног професора изабран 1991. године);

2. др Рајна Драгићевић, ванредни професор Филолошког факултета Универзитета у Београду, Катедра за српски језик (у звање ванредног професора изабрана 2008. године);

3. др Дојчил Војводић, доцент Филозофског факултета Универзитета у Новом Саду, Одсек за славистику (у звање доцента изабран 2008. године).

ПОДАЦИ О КАНДИДАТУ

Мр Здравко Бабић рођен је 29. новембра 1979. године у Никшићу. На студије руског језика и књижевности уписао се школске 1998/1999. године на Филозофском факултету Универзитета Црне Горе и завршио их 2003. године. На постдипломске студије на Филолошком Факултету у Београду уписао се школске 2003/2004. године (смер – наука о језику). Магистарски рад под насловом *Имперсоналност у савременом руском, пољском и српском језику* одбранио је 28. децембра 2007. године.

Од школске 2003/2004. године Здравко Бабић предаје у звању сарадника у настави на Филозофском факултету у Никшићу. У периоду од октобра 2004. до октобра 2007. у звању лектора предавао је српски језик на Шљонском Универзитету у Катовицама (Пољска) у оквиру споразума о међународној сарадњи између Универзитета у Пољској и Универзитета Црне Горе. После повратка с лектората ради на предметима Синтакса руског језика са стилистиком и Савремени руски језик, као и Руски језик на нематичним студијским програмима на Филозофском факултету у Никшићу и на преводилачким студијама Института за стране језике у Подгорици. У оквиру споразума о сарадњи између Универзитета Црне Горе и Државног Универзитета у Петрограду провео је месец дана (20. мај – 20. јун 2009. године) на студијском у Петрограду где је у Лингвистичком институту РАН радио на докторској дисертацији. Бави се поређењем граматичких структура и функција, углавном из области синтаксе руског, пољског и српског језика. Објављује у домаћим и међународним часописима.

У вези са предметном облашћу своје докторске дисертације мр Здравко Бабић је објавио следеће радове:

- Безличные предложения с каузатором действия в русском языке (в сопоставлении с сербским) // Зборник Матице српске за славистику, 68 (2005), стр. 231–243.
- Остаци паганске религије у неким безличним реченицама српског језика // Славистика, књ. X (2006), стр. 128–135.
- Неке специфичности категорије имперсоналности и имперсоналних реченица у руском, пољском и српском језику // Зборник Матице српске за славистику, 74 (2008), стр. 259–273.
- Имперсоналност у савременом руском и српском језику (неки актуелни проблеми) // *Kategorie w języku. Język w kategoriach* [зборник са Међународне конференције *Kategorie gramatyczne a semantyczne i pragmatyczne*]. – Katowice : Wydawnictwo Uniwersytetu Śląskiego, 2009. – S. 116–122.
- Имперсоналне реченице које изражавају склоност према физичком или психичком стању које је изражено глаголом (на материјалу руског, пољског и српског језика) // Славистика, књ. X (2009), стр. 150–156.
- Русские, польские и сербские «-ся, się, se» предложения, обозначающие какую-либо человеческую деятельность или оценку, XII Конгресс МАПРЯЛ-а, Шанхай, 2011, стр. 571–577.

НАСЛОВ ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ:

КАТЕГОРИЈА ПЕРСОНАЛНОСТИ

У САВРЕМЕНИМ СЛОВЕНСКИМ КЊИЖЕВНИМ ЈЕЗИЦИМА

ПРЕГЛЕД ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ

Докторска дисертација мр Здравка Бабића садржи дванаест глава и има следећу структуру: 1. Увод (стр. 2–6), 2. О категорији лица (стр. 7–15), 3. Теорија функционалне граматике и функционално-семантичка категорија персонaлности (стр. 16–26), 4. Прагматична својства категорије персонaлности (стр. стр. 27–30), 5. Средства за изражавање граматичког лица (стр. 31–41), 6. Изражавање првог лица (стр. 42–71), 7. Изражавање другог лица (стр. 72–107), 8. Изражавање трећег лица (стр. 108–128), 9. Реченице са уопштеноличним значењем (стр. 129–169), 10. Неодређеноличне реченице (стр. 170–212), 11. Безличне реченице (стр. 213–275), 12. Закључак (стр. 276–298), 13. Резюме (стр. 299–300), 14. Библиографија (стр. 301–313), 15. Извори (стр. 314–316).

ВРЕДНОВАЊЕ ПОЈЕДИНИХ ДЕЛОВА ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ

У уводној глави Здравко Бабић је прегледно изложио циљ, задатке и укупну концепцију свог дисертационог истраживања, теоријско-методолошке оквира у којима се оно изводи и емпиријске изворе на којима се оно заснива. Основни циљ истраживања је типологија категорије персонaлности у словенским књижевним језицима на основама теорије функционалне граматике. Као задаци издвојени су: одређивање оквира, тј. централних и периферних начина изражавања лица у словенским језицима; описивање начина изражавања појединих лица у словенским језицима, њихово међусобно упоређивање и указивање на најзначајније њихове

карактеристике, са нагласком на разликама у другом језику; издвајање функционално-семантичких еквивалената и одређивање њиховог места у низу других синонимичких средстава изражавања блиских или истих значења; одређивање обима синонимичких средстава изражавања и њихове стилске карактеристике итд.; повезаност и условљеност категорије персоналности са другим функционално-семантичким категоријама. Здравко Бабић тачно констатује да је упркос чињеници да је литература о категорији лица у словенским језицима доста обимна, она истовремено врло неуједначена и у теоријском погледу, и у погледу грађе на којој се заснива, а и у погледу исцрпности с којом се разматрају поједина ужа питања у тој широкој и сложеној проблемској области, што може бити превладано само монографским истраживањем у којем ће се и целина проблематике и сва поједина ужа питања разматрају са истих теоријских позиција и на корпусу који је формиран према уједначеним принципима, што је Здравко Бабић у својој дисертацији учинио.

У другој глави „О категорији лица“ Здравко Бабић је дао критички преглед литературе о категорији лица у словенским језицима у којем је показао оно што је назначено у уводу – да и поред низа релевантних описа и објашњења о начину структурирања и функционисања личних глаголских облика у појединим словенским језицима, посматраним понаособ или у поређењима двају језика, многа питања нису размотрена, или нису довољно исцрпно проучена, или су неадекватно обрађена, или су резултати таквих истраживања тешко самерљиви због њихове методолошке разнородности.

У трећој глави „Теорија функционалне граматике и функционално-семантичка категорија персоналности“ Здравко Бабић је убедљиво аргументовао зашто се определио да категорију персоналности у савременим словенским књижевним језицима испита на основама теорије функционалне граматике Петроградске лингвистичке школе, у оквиру које се посебна пажња поклања семантичким категоријама природних језика и облицима њиховог изражавања на свим језичким нивоима размотреним у функционалној комплементарности тих облика, и у оквиру које су разматрана теоријска питања категорије персоналности, али нису била примењена на типологију персоналности у словенским језицима. Стављајући у основу свог истраживања теоријске поставке функционалне граматике Петроградске школе, Здравко Бабић је прихватио термин персоналност као општи назив за семантичку категорију и семантичко поље којим су обухваћена сва језичка средства изражавања личних значења независно од језичког нивоа на којем се испољавају.

У четвртој глави „Прагматична својства категорије персоналности“ Здравко Бабић је убедљиво анализирао прагматичка обележја персоналности која су неодвојива од њеног семантичког садржаја, будући да је у говорној ситуацији говорно лице њен конститутивни елеменат, а адресат готово неизоставни елеменат, због чега су лична значења обавезна у сваком исказу, а њихови облици неизоставни у свакој реченици. Прецизно и поуздано дат је преглед прагматичких својстава категорије персоналности у словенским језицима.

Пета глава „Средства за изражавање граматичког лица“ посвећена је претежно питањима морфолошке и синтаксичке семантичке. У њој су јасно изложени основи на којима се у следећим главама претресају поједина ужа питања типологије персоналности у словенским књижевним језицима.

У шестој, седмој и осмој глави исцрпно су обрађена средства за изражавање првог, другог и трећег лица, као и односи полисемије, синонимије и хомонимије који у том систему постоје.

У деветој глави „Реченице са уопштеноличним значењем“ предмет разматрања је превасходно синтаксичко-семантички. У њој је Здравко Бабић потврђује мишљење да уопштеноличне реченице не постоје као посебан синтаксички тип реченице јер се уопштенолично значење изражава реченицама које могу имати било који лични облик у предикату, иако нису сви ти облици једнако уобичајени у функцији изражавања уопштеноличног значења.

Посебно исцрпно Здравко Бабић је у десетој глави своје дисертације изложио место безличних реченица у односу на категорију персоналности и типологију безличних реченица у словенским језицима и с обзиром на њихова ужа значења и с обзиром на неке специфичне облике безличних реченица.

Резултати истраживања исцрпно су изложени у закључцима дисертације.

ЗАКЉУЧЦИ ИСТРАЖИВАЊА

Категорија лица је једна од централних граматичких категорија, која је обавезно присутна у структури сваке реченице. Како се у теорији функционалне граматике функционално-семантичко поље персоналности моделује као поље са централним и периферним деловима, Здравко Бабић је сасвим исправно применио одговарајући приступ у свом раду, чије основне делове представљају начини изражавања првог, другог и трећег лица, као и начини изражавања неодређеноличног значења, уопштеноличног значења и безличности, а у оквиру тих релативно ужих проблемских целина посебну пажњу посветио је синонимији изражавања појединих лица и која показује да сваки од личних облика има поред примарне употребе и различите могућности секундарне употребе. Дат је преглед заменичких, глаголских и синтаксичких средстава за изражавање персоналности. Анализа се увек креће од центра ка ближој и даљој периферији датог функционално-семантичког поља.

Најопштији закључак до којег је у свом истраживању дошао Здравко Бабић, и на којем су засноване анализе појединачних проблема којима се он у дисертацији бави, јесте да је основни морфолошки и синтаксички инвентар средстава путем којих се реализује категорија персоналности у савременим словенским језицима исти, али да постоје и уже типолошке разлике које издвајају поједине језике или поједине парове или групе словенских језика. Анализа је резултирала низом посебних закључака, међу којима су и следећи.

У погледу развијености морфолошке парадигме лица и односа између категорија лица, броја и рода најбогатији систем облика за изражавање лица у садашњем времену имају словеначки и горњолужички језик (по дванаест морфолошких облика) јер имају и облике за двојину као и облик за изражавање лица или предмета која нису мушког рода, доњолужички језик има једанаест облика, јер, поред двојине, има само један облик за треће лице множине. Од језика који немају двојину, највише облика за изражавање лица у садашњем времену имају српски и чешки језик – по десет, због означавања женског и средњег рода и у једнини и множини парадигме лица; западнословенски језици (осим чешког) имају девет облика за изражавање радње садашњег времена јер су у трећем лицу множине формирали два

облика личне заменице (један за мушки род а други за лица или предмете која нису мушког рода). Најмање облика за изражавање радње у садашњем времену имају источнословенски језици, као и бугарски и македонски (осам облика), јер у трећем лицу множине имају само један облик без могућности диференцирања рода.

У погледу везе између категорије лица и облика прошлог времена у словенским језицима, истиче се пре свега разлика између источнословенских језика и других словенских језике, која се испољава у постојању јединственог облика за сва три лица једнине или множине (са разликовањем рода у једнини) у источнословенским језицима. Због тога се у тим језицима лице изражава комбиновањем личних заменица са облицима прошлог времена, тако да је веза између личних заменица и глаголских облика за прошло време и потенцијал у источнословенским језицима чвршћа, што је, углавном, последица губљења употребе помоћног глагола «бити», па се управо у конструкцијама са глаголом «бити» најбоље види неопходност присуства личних заменица као носилаца значења категорије лица, нпр. рус. *Я дома, Он старше меня*; у другим словенским језицима није неопходна употреба личне заменице у оваквим ситуацијама, нпр. срп. *Код куће сам*, пољ. *Jestem w domu* итд. Источнословенски језици, као и бугарски, македонски и словачки језик имају само један облик за изражавање трећег лица у прошлом времену; у белоруском језику је услед граматичке хомонимије исти облик за изражавање радње и женског и средњег рода у прошлом времену: *Яна/яно пісала*. Пољски језик, за разлику од других словенских језика, облике прошлог времена гради синтетички – додавањем личних наставака на облик прошлог партиципа, а такође је изражена покретљивост наставака у првом и другом лицу једнине и множине. Пољски језик има у множини прошлог времена двојаке глаголске облике – за мушки род (*kategoria męskoosobowa*) и за лица или предмете који нису мушког рода: *męczyźny pisali – kobiety pisały*. Слично томе и у чешком језику у пасиву, претериту и потенцијалу када је субјекат у мушком роду имамо двојаке облике у зависности од категорије аниматности: *muži stáli – domy stály*. У доњолужичком језику постоје посебни облици за лица или предмете који нису мушког рода у другом и трећем лицу двојине: *stej, stej pisałej*. Ако изузмемо облике двојине у словеначком, горњолужичком и доњолужичком језику, највише личних облика за изражавање прошлог времена има чешки језик (јер поред облика за сва три рода једнине и множине има и облик за треће лице множине за означавање категорије живо/неживо када је субјекат у мушком роду), а затим српски и словеначки језик (имају облике за сва три рода једнине и множине).

Када је у питању грађење сложеног личног облика за будуће време разлике међу словенским језицима нису велике. У оквиру балканских словенских језика са *habere* футуром издвајају се бугарски и македонски језик у којима је у саставу футурског облика непроменљива речца *ще*, односно *ќе*. Поред тога, на другој основи издвајају се српски и пољски језик, који имају двојаке облике за изражавање радње будућег времена: у српском језику поред енклитичких облика глагола *хтети* користе се двојаки облици за футур први (*ја*) *ћу радити / радићу* (поред нестандардног (*ја*) *ћу да радим*); у пољском језику се поред облика глагола *być* паралелно користе облици инфинитива или партиципа на *-ł*, нпр. *będę, będziesz, będzie pisać/pisał* итд.

Закључено је такође да у системима личних заменица у словенским језицима постоје скоро подударне корелације у роду и броју, а разлике су слабије изражене. То је првенствено постојање облика заменица за двојину у словеначком, доњолужичком и горњолужичком језику, као и постојање посебног облика *dnidve* у словеначком језику

за означавање особа женског пола и облика *wonej* у горњолужичком језику за означавање лица или предмета која нису мушког рода; у доњолужичком постоји један облик *wonej* за све родове. Српски и чешки језик имају посебне облике заменице трећег лица за сва три рода и у једнини и у множини: *он, она, оно, они, оне, она* (срп.), *on, ona, ono, oni, onu, ona* (чеш.), тј. ти језици имају највећи број личних заменица у сингуларским и плуралском парадигмама. Источнословенски језици (као и бугарски, македонски и доњолужички језик) у плуралским облицима не диференцирају род, док западнословенски језици (осим чешког) и словеначки језик имају по два облика личне заменице за треће лице множине (један за мушки род а други за лица или предмете која нису мушког рода). Сви словенски језици имају три облика личне заменице за треће лице једнине за означавање мушког, женског и средњег рода.

Здравко Бабић такође закључује да се одређеноличне реченице употребљавају у свим словенским језицима као доминантан синтаксички облик, али се релативно ређе употребљавају у источнословенским језицима, док је међу словенским језицима најчешће употребљавају у пољском језику због разуђености личне глаголске парадигме у том језику.

Констатовано је такође, и емпиријски добро доказано, да у одређеноличним реченицама двочлане структуре могућност испуштања заменичког субјекта, према којој словенски језици у типолошком погледу спадају у Pro-drop језике, варира у зависности како од морфолошких фактора (постојање или непостојање категорије лица у структури облика), односно синтаксичких фактора (постојање или одсуство копуле у презентском облику синтаксичке парадигме), стилских фактора, нпр. експресивност се често ослања на употребу личне заменице семантички конгруентне глаголском облику у предикату, што је повезано и са обавезном употребом личне заменице у неким фразеологизованим синтаксичким конструкцијама, као у рус. *Он тебе поспорит! Они тебе погуляют!*

Закључено је такође да у свим словенским језицима постоји врло развијена полисемија и синонимија личних глаголских облика и добро је документовано богатство система значења који могу бити исказани личним глаголским облицима као и опште и посебне особине које у том погледу одликују словенске језике, нпр. безличне инфинитивне конструкције типа *Тебе што принести?*, какве су карактеристичне за руски језик (али и за неке друге словенске језике, уп. словач. *No, a tebe čo prinieš'?*) у српском језику имају за еквивалент увек личну конструкцију типа. *Шта да ти донесем* и сл.

Због природе категорије лица као деиктичке категорије она има јак прагматички потенцијал, који се често користи ради вербалне хонорификације, што је, како исправно закључује Здравко Бабић, у пољском језику достигло доста висок степен граматикализације и диференцијације у односу на друге словенске језике (конструкције са облицима *Pan/Pani/Państwo*). У дисертацији је врло подробно описана и објашњена разуђеност подсистема таквих облика, њихова дистрибуција, синонимија и синтаксичка конкурентност у неким случајевима.

На основу испитивања неодређеноличних реченица у дисертацији се закључује да словенски језици располажу приближно истим инвентаром средстава за изражавање неодређеноличног значења, али да ипак постоје разлике које се првенствено односе на фреквенцију изражавања неодређеноличног значења. Најстарији начин за изражавање неодређеноличног значења који постоји у свим словенским језицима је

општесловенски облик са предикатом у трећем лицу множине. Тај синтаксички модел је најзаступљенији у руском језику, за разлику од западнословенских и јужнословенских језика, који као доминантне облике изражавања неодређеног лица имају другачије језичке структуре. За изражавање радње са различитим степеном неодређености њеног вршиоца (од ситуација са потпуно неодређеним и непознатим вршиоцем до ситуација када је вршилац само говорно лице) у руском језику користе се реченице исте структуре, а у српском и другим западнословенским и јужнословенским језицима се избегава неодређенолична реченица ако је вршилац радње говорном лицу у извесном степену познат, поготово ако је то само говорно лице, тако да у другим словенским језицима за изражавање радње неодређеног вршиоца обично постоје реченице другачије структуре, најчешћи са предикатом у облику трећег лица једине и повратном морфемом (у свим западнословенским и јужнословенским језицима, са посебном употребом у пољском језику), и облицима на *-но*, *-то/-но*, *-то*) у пољском и украјинском језику, као и рефлексивно-пасивне или партиципско-пасивне конструкције, нпр. рус. *Здесь строят новую школу*, чеш. *Zde se staví nová škola*, срп. *Овдје се гради нова школа* и сл. У савременом пољском језику (а ређе и у украјинском) тим конструкцијама често одговара посебан тип неодређеноличних реченица који се формира уз помоћ трећег лица једине и морфеме *się* која захтева директан објекат: *Tutaj buduje się nową szkołę*. У пољском и у украјинском језику се, осим тих облика, у прошлом времену употребљавају и облици на *-но*, *-то/-но*, *-то*, нпр. пољ. *Kiedyś uczono się tego wiersza na pamięć*, укр. *Повість закінчено*, с том разликом што се у савременом пољском језику такви облици образују од свих глагола, како прелазних тако и непрелазних, док се у украјинском језику дати облици од непрелазних глагола срећу само у својству предиката неодређеноличних реченица.

У дисертацији је на основу испитивања на разноврсној језичкој грађи описан развијен систем средстава којима се у словенским језицима изражава неодређенолично значење, и закључено је да је употреба синтаксичког модела за изражавање датог значења често ограничена лексичким или стилским чиниоцима, које је Здравко Бабић у дисертацији подробно анализирао.

Посебна пажња у дисертацији поклоњена је и синтаксичким средствима изражавања уопштеноличног значења. У том погледу у дисертацији је документовано потврђено мишљење оних слависта који сматрају да у словенским језицима не постоје уопштеноличне реченице као посебан синтаксички модел, али постоје различити синтаксички облици за изражавање датог значења.

Закључено је такође да у погледу изражавања безличности у словенским језицима постоји велики број реченичних модела с различитим формално-семантичким карактеристикама, које су једним делом заједничке свим словенским језицима, а једном делом карактеристичне само за неке од њих. Утврђени су облици безличности који су заједнички свим словенским језицима (нпр. срп. *Свиће*), али са неједнаким лексичким ограничењима њихове употребе, и облици, као и значења безличности који нису својствени свим словенским језицима, какви су, на пример, источнословенски облици за каузалну безличност типа руског *Снегом замело дорогу*, какви се у другим словенским језицима не употребљавају или се употребљавају ретко и са знатним ограничењима или модификацијама (нпр. пољ. *Wozem znowu zakotysało*, где облик у инструменталу означава објекат на који је усмерена дата радња; уп. руски еквивалент са допуном у акузативу: *Телегу опять качнуло*). Источнословенски језици

развили су и конструкције у којима у функцији оруђа у облику инструментала наступају конкретни предмети, а реченицама се означавају дешавања и ситуације из свакодневног живота, нпр. рус. *Осколком снаряда его убило*, укр. *Іванові покалічило руку машиною*. Реченице тог типа нису карактеристичне за западнословенске и јужнословенске језике, што Здравко Бабић убедљиво објашњава тиме што у њима нема синтаксичког модела типа рус. *Снегом замело дорогу*, из којих су се развиле поменуте конструкције у источнословенским језицима.

Констатовано је богатство облика и значења безличности у словенским језицима и посебно су подробно описани они случајеви безличности који нису карактеристични за све словенске језике, нпр. према пољским конструкцијама типа *Jest się człowiekiem*, не постоје конструкције одговарајуће структуре у другим словенским језицима. С друге стране, у источнословенским и западнословенским језицима део система безличних реченица чине безличне реченице са независним инфинитивом у функцији главног члана, каквих нема у јужнословенским књижевним језицима, осим у словеначком, нпр. *Slabo je videti*. У дисертацији се при том доследно разграничавају случајеви када неки модел безличности у неком језику уопште не постоји од случајева када он постоји, али се ретко употребљава, стилски је маркиран или је његова употреба на ивици прихватљивости, нпр. за разлику од пољских конструкција типа *Jechało mi się przyjemnie*, *Fajnie mi się pisało*, у српском језику не постоје одговарајуће конструкције, уп. **Пријатно ми се путовало*), док у руском језику оне постоје, али се знатно ужим могућностима употребе (обично у неким упитним конструкцијама, нпр. *Как тебе ездилось?*). И у чешком језику постоје реченице типа *Spí se mi dobře*; *Dobre mi se spalo* и сл., али се оне ређе употребљавају од одговарајућих безличних реченица у пољском језику.

ОЦЕНА НАЧИНА ПРИКАЗА И ТУМАЧЕЊА РЕЗУЛТАТА ИСТРАЖИВАЊА

Посматрана у целини, докторска дисертација мр Здравка Бабића *Категорија персоналности у савременим словенским књижевним језицима* представља истраживање које је добро утемељено и у теоријско-методолошком погледу и у погледу емпиријске заснованости. У том истраживању предмет је подвргнут прецизној и развијеној анализи, тако да је на нов и релевантан начин и теоријски и типолошки осветљена проблематика персоналности у словенским књижевним језицима.

Резултате свог истраживања Здравко Бабић тумачи објективно и поуздано полазећи увек од теоријских поставки образложених првим главама дисертације и аргументовано их примењујући на материјал ексцерпиран из примарних и секундарних извора.

Ширина захвата у проблематику (истраживањем су обухваћени источни, западни и јужни словенски језици) изискивала је извесна ограничења у погледу обима наведених емпиријских потврда, што је Здравко Бабић решио стављањем у фокус језичке ситуације у руском, пољском и српском језику, као представницима трију група словенских књижевних језика, док су други словенски језици такође документовано заступљени у дисертацији, али са нешто мање исцрпности него поменута три, што се може сматрати нужним, а утолико и оправданим решењем, али и поступком који начелно уступа вредностима потпуно равноправне заступљености свих словенских језика у свим њиховим функционалним стиливима.

ПРЕДЛОГ

Комисија за преглед и оцену докторске дисертације *Категорија персоналности у савременим словенским књижевним језицима*, коју је мр Здравко Бабић предао Филолошком факултету у Београду, закључила је да та дисертација представља оригиналан и научно вредан допринос проучавању категорије персоналности у словенским језицима посматраним како понаособ тако и у целини њихових узајамних типолошких односа.

Комисија стога предлаже Наставно-научном већу Филолошког факултета Универзитета у Београду да се докторска дисертација мр Здравка Бабића *Категорија персоналности у савременим словенским књижевним језицима* прихвати и да се кандидат позове на одбрану.

Чланови комисије:

1. Др Предраг Пипер, редовни професор
2. Др Рајна Драгићевић, ванредни професор
3. Др Дојчил Војводић, доцент

У Београду,
18. октобра 2011. године